

sine ira, cōtra Euripidē se tueatur. Itaq; ille primo omniū, quod vltimo loco sibi obie-
ctū fuerat, eruditē diluit, & suas Tragœdias plusquàm Euripidis p̄rofuisse, ex eo demō-
strat, quòd sua ætate viri bellicosi fuerint, qui Persas vicerint. Euripidis verò tēpestatē,
homines turbulenti, Cleones & Alcibiades, qui pacem publicam ciuibus & patriæ eri-
puerint. Deinde verbis suis grandibus, loquacitatem Euripidis opponit, & neglectum
decori, quòd seruo & hero eandem tribuerit orationem: vnde morum facta sit dissolu-
tio. Tandem Chorus accedit, & poetas disceptantes locum mutare, atque aliò secede-
re iubet: tum noua & vetera depromere mandat. Quibus ita constitutis, Euripides, Æ-
schyli Prologos examinat, eumque *παντολογίαι* accusat. Cuius ille vicissim Prologos,
p̄rmissa suorum defensione, mirificè exagitat, omnes sibi conformes esse demōitran-
s: vt quibus penè omnibus τὸ ληϊύδιον ἀπόλεσεν accommodari possit. Hinc à Prologis ad
Choros transeunt: quos, vt perperam ab Æschylo factos, Euripides demonstrat, ipse ex
diuersis eiusdem Tragœdiis varia carmina ridiculè cōsuevit: quibus odiosas repetitiones
annectit. Sed eandem illi & parè gratiam, idque maiori cum venustate reponit Æschy-
lus. Baccho autem vtrunque hortante, vt à certamine, & odiosa altercatione desistant,
petit Æschylus vtriusque verba & metra appendi statim atque librari. In eo examine
Æschyli verba sua grauitate, Euripidæis longè p̄ponderant. Ad postremum Pluto ac-
cedit, & Bacchum de vtroque Poëta sententiam pronūciare iubet: vt qui melior ei vi-
deatur, eum secum deducat. Sed quia difficile erat, alterū alteri p̄ferre: ideo Bacchus
nouas vtrique quæstiones proponit. Et primū de Alcibiade quid sentiant, vtrumque
iubet dicere. Deinde de Repub. rectè institueda quærit: vt ciuitas salua, & beati sint ci-
ues. Vbi cum ambo grauitè dixissent, Bacchus frustra indignatè Euripide, Æschylum
sibi eligit: quibus abituris, Pluto epulū prius exhibet. Hac re animaduersa, Chorus sa-
pientiam laudibus effert, eiusque vtilitates proposito Æschyli exemplo cōmemorat.
Pluto abeunti Æschylo valedicit, & quid Athenis eum efficere velit, paucis exponit.
Cui ille vicissim Sophoclem commēdat: vt reiecto Euripide, suum ipse interea locum
teneat. Accedit & Chorus, qui abeuntes læto carmine prosequitur.

A R G V M E N T V M
ΑΚΡΟΣΤΙΧΕΣ.

R educere optans ad superos vatem bonum,
A diu inferos Bacchus: rana stygis accinunt,
N emore sed Elysis certat cum Euripide
Æ schylus: eoque victo mox reducitur.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ
ΠΡΟΣΩΠΑ.

Ξανθίας.
Διώνυκος.
Ηρακλῆς.
Νεκρός.
Χάρον.
Χορός βαρβάρων.
Γέρως.
Χορός Μουσῶν.
Αἰακός.
Θεραπαινα Περσεφόνης.
Πανδοκευτρία.
Πλαθάνη, ἑτέρα Θεραπαινα.
Οἰκέτης Πλούτωνος.
Εὐεπίδης.
Αἰχύλος.
Πλούτων.

P E R S O N A E D R A-
matis.

Xanthias,
Bacchus.
Hercules.
Mortuus.
Charon.
Chorus Barbarum.
Sacerdos.
Chorus initiatorum.
Æacus.
Famula Proserpinæ.
Pandoceutria.
Plathana, altera famula.
Famulus Plutonis.
Euripides.
Æschylus.
Pluto.

Ἡ εἰσόδους τῶν δράματος οὐδὲς εἰς ἀμοιβῶν θεοσάπων ἀρχεται. οἱ ἧ σίχρη εἰσὼν ἰαμβικὸν τρεῖς-
τερι ἀκατάληκτοι σζ. ὦν τελοῦται ὁ βαρβάρων κύνων θαυμαστὰ καὶ ἀνελάουε δη.